

чувствата, които имахми единъ за други бѣхж тод-
косъ чисти, колкото чувствата на едно дѣте, когато
ржката ѝ като стискаше моята, и дори най-любовни-
тъ ѝ погледи, макаръ и да ме смжтявахж; вджхвахж
ми страхъ пълнъ съсъ почетъ.

Една вечеръ, като повѣри на сърдцето ми една
голъма скърбъ, която бѣше опитала, злочестата се
обѣси на вратътъ ми, и ми облѣ образътъ съсъ съл-
зитъ си. Това пригръщане нѣмаше нищо безсрамно:
една дъщеря не можеше пригрънж баца си съсъ по-
млого почетъ.

Обаче въображенъето ми дълго врѣме се занима
съсъ това. Това пригръщане ми идеше често на
умътъ, и тогази не можяхъ да мислѣж на друго нѣщо.

Други пжтъ, когато бѣше се придала на една
подобна дѣтинска любовъ, изтеглихъ се отведнажъ
отъ драгитъ ѝ ржцѣ, безъ да я опрж у себе си, безъ
да я пригрънж, и ѝ рекохъ бѣблишкомъ:

« Молѣж ви, Занзе, не ме пригръщайте никоги;
това не е хубаво. »

Тя си облѣщи очитъ срѣщу монѣтъ, наведе ги,
зачерви се, и разумѣва се, че това бѣше първи пжтъ
дѣто тя прочете у душята ми, че, като се намирамъ
съсъ нея, можяхъ да се намѣриж въ слабъ чясъ.

Отъ тогази, безъ да прѣстане да бжде фамили-
ярна съсъ мене, имаше принасянъета по-честни, по-
съобразни съсъ желанъето ми, и ѝ бѣхъ признате-
ленъ за това.

Не ми е възможно да говорѣж за лошявинитъ,
които наскърбяватъ другитъ хора, нѣ колкото за ло-
шявинитъ, които сжмъ опиталъ отъ като сжществу-